

TOVE ANDREASEN

Jeg husker dagen før tyskerne brød ind. Der var en dreng i vores karré som sagde:

”Nu bliver der krig. Min far skal ned til grænsen.” Og det var rigtigt nok.

Næste morgen kom flyverne ind over byen. Vi boede på Kiers Plads, og lød der luftalarm, sad vi nede i kælderen. Når det var koldt, havde vi dyner med.

Interviewet og redigeret af Liv Høybye

Tekst og billeder er under ophavsret og må ikke gengives uden tilladelse.

EN LILLE PROTEST

Så var der den dag, hvor de bombede universitetet. Jeg skulle til at cykle over Frederiks Bro, da jeg så de engelske flyvere komme. Det var de her små bombefly. De dykkede helt ned ved broen og fløj lavt hele vejen hen til Ringgadebroen. De kunne nemt blive beskudt, for tyskerne var der jo. Så fløj de op langs Ringgaden hen til universitetet, som de bombede. Jeg har tit tænkt på de her unge mennesker, der fløj der, og for nogle år siden, var der et billede i et

blad, hvor tre af de unge piloter fra dengang var kommet til Danmark. De var henne og se hvor de havde bombet universitetet. Det var sjovt at se.

Tove Andreasens som ung.

Affotograferet af Sarah Juncker.

Billedet er under ophavsret og må ikke gengives uden tilladelse.

SPÆRRETID

Det, der gjorde størst indtryk på mig, var dengang tyskerne kørte ved Kiers Plads og ville efter mig. Det var sommer, og man skulle være hjemme klokken otte. Jeg havde været ude på en lille aftenur, og jeg satte min cykel ned i kælderen. Og så blev jeg stående. Langs fortrappen stod der også nogle mænd, som demonstrerede lidt. Tyskerne kom kørende langs Kiers Plads i en bil, hvor der sad to rækker mænd på ladet. De viftede sådan efter os – nu skulle vi gå ind. Men vi blev stående. Det synes vi godt, vi kunne, når det var inden for vores egen gadedør. Jeg tænkte, at de ikke ville komme ned i kælderen, hvor jeg stod. Soldaterne var unge og i uniform og pludseligt var der nogle stykker, der hoppede af ladet og satte mod fortrappen, og én af dem tog efter mig, ned gennem kælderen og op ad bagtrappen. Vi boede på 3. sal og jeg kan huske at jeg tænkte: "Bare min mor ikke har låst døren." Dér var jeg bange. Tyskeren nåede helt op til 2. sal, men han var en af de gode, og stak af igen, da jeg var kommet indenfor døren.

Erindringen er en del af projektet "Krigens Sidste Stemmer – fortællinger fra aarhusianske plejehjem." Projektet er blevet til gennem et samarbejde mellem Sundhed og Omsorg i Aarhus Kommune, Stadsarkivet, frivillige fra Besættelsesmuseet i Aarhus 1940-1945/Den Gamle By samt fotojournaliststuderende fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole.

Du kan også læse erindringen i magasinet under følgende link:

<http://reader.livedition.dk/aarhuskommune/880/>